

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲခင်

ချစ်ကြမ္မာရင်ခွင်လမ်း

ချစ်ကြမ္မာရင်ခွင်လမ်း ပြပုလဲခင်

"အချစ်" ၏ ပင်ကိုသတ္တိက နက်ရှိုင်းသော၊ ရှာဖွေရ
ခက်ခဲသော နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းသောစသည်ဖြင့် နားလည်ရ
မလွယ်လောက်သည့် အဓိပ္ပာယ် များစွာတို့ဖြင့် ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထား
ပေလိမ့်မည့် စွမ်းအင်မျိုးဖြစ်သည်။

အပိုင်း(၁)

အချစ်ဆိုတာကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
ရလာလို့ကကော ဘဝမှာ ဘာများ
ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲလာမှာ
မို့လို့လဲ။
(မမဗိုလ်ရာ)

အခန်း(၁)

ဒီကနေ့ မိသားစု အစည်းအဝေးပွဲ ရှိသည်တဲ့။ သို့အတွက် သူ (ဈေးဝယ်)
ထွက်မည့် ကိစ္စကို အချိန် အကန့်အသတ်မရှိ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရသည်။
ဈေးဝယ်ထွက်သည် ဆိုတာကလည်း တစ်ယောက်တည်းဆို မကောင်း၊
ငေါင်တောင်တောင်ကြီး ဖြစ်နေတတ်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး ကော်ဖီဆိုင်

ထိုင်တာကအစ တစ်ယောက်တည်းဆို မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်တို့နှင့်သာ နှစ်ပါး သွားနေရသည်။ ဒါတွေက အိမ်မှာ အိပ်ရာဝင်ချိန် ဖတ်နေကျဆိုတော့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ မဖတ်လည်းဖြစ်သည်။ ကော်ဖီဆိုင် ထိုင်ရင်း သူငယ်ချင်း တွေနှင့် ကိုယ်ကောင်းကြောင်း သူများမကောင်းကြောင်း ပြောရသော အရသာက ကော်ဖီစိမ့်ခါးလေးကို ပို၍ အရသာပီပြင်စေသည်။

"မီးကြီး"

ဖြောင့်စက်ဆွဲစရာမလို ဖြောင့်စင်းသော ဆံနွယ်ကျော့ကျော့ကို ဖြီးသင် နေသည်မို့ ခေါ်သံကို ရုတ်တရက် သတိမပြုမိလိုက်။

အာရုံများနေသည်ကလည်း ပါသည်ကိုး။

"ဟဲ့ ... မိမိုလ်မ"

အသံနှင့်အတူ မိခင်ဖြစ်သူက အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာမှ...

"ရှင် ... မေမေ"

မမမိုလ်ရာ အသံပြန်ပြုလိုက်ရသည်။

"ဘာလုပ်နေတာလဲ ... အမေကို နည်းနည်းပါးပါး ဝိုင်းကူမယ်လို့ မ စဉ်းစားဘူး၊ အားအားရှိ အလှပဲ ပြင်နေ.."

"ရွှေမိနဲ့ရွှေစာ ရှိနေတာပဲဟာ၊ သမီးက ဘာကူညီရဦးမှာလဲလို့၊ မေမေ့ သမီး သမက်ချွေးမတွေ စားဖို့ မလုပ်ပေးနိုင်ပေါင်"

မမမိုလ်ရာ အလိုမကျစွာဖြင့် မိခင်အား တုံ့ပြန်ဆင်ခြေပေးရင်း သူ့ ဆန္ဒ ကိုလည်း ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။

"ဟဲ့ ... သူတို့က အိမ်ခွဲသွားတော့ ဧည့်သည်ပဲပေါ့၊

ညည်းက အိမ်ရှင်လေ၊ ညည်းဖာသာညည်း ယောက်ျားမရသေးလို့ မိဘ အိမ်မှာ ကုတ်ကတ်နေရတာ၊ အစ်မကြီး အမိအရာ ပီသစမ်းပါ မိမိုလ်ရာ၊

ညည်းဟာလေ... ဘယ်တော့များမှ ရင့်ကျက်မယ် မသိပါဘူး၊ ညည်းဟာ အကြီးဆုံး မဟုတ်ဘူး၊ အငယ်ဆုံးဖြစ်နေတာ၊ ကဲ ... ကဲ ... ညည်းဟာသာ ညည်း ဆင်းချင်တဲ့အချိန်မှ ဆင်းလာ၊ ထမင်းစားချိန် စားပွဲဝိုင်းကို ရောက် ရင် တော်ပြီ"

မိခင်က ပြောလည်း အပ်ကြောင်းသာ ထပ်မည်ကို သတိပြုမိလိုက်ပြီမို့ လက်လျှော့ပြီး ပြန်ထွက်ဟန်ပြင်တော့ ...

"မေမေတို့ မိတင်ပြီးတာနဲ့ သမီး ရှော့ပင်းထွက်မလို့နော်၊ အကြာကြီးပွား ... အဲ ... ပြောမနေနဲ့ဦးနော်"

"ဒီကောင်မလေးဟာလေ.. ခက်တယ်.. ခက်တယ်"

မိခင် ညည်းတွားပြီး ထွက်သွားတော့မှ မမဗိုလ်ရာ ခေါင်းဖီးခြင်းကိစ္စ ပြီး သွား၍ ဆံပင်ရင်းကို ခေါင်းစီးကြိုးကွင်းလှလှနှင့် စည်းနှောင်လိုက်သည်။

မမဗိုလ်ရာ အလှပြင်ခြင်းကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားသည် ဆိုတော့ အိမ်ခန်းထဲမှာ မနေချင်သဖြင့် မိခင်နောက်သို့ ပြေးလိုက်ပြီး မိခင်လက်မောင်းရင်းကို ဖက် တွယ်လိုက်သည်။

"မေမေ ... ဘာတွေ ချက်ထားသလဲ"

"ဘာချက်ချက် ညည်းက စားဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားတာ မှတ်လား၊ အကောင်းက လည်း ကြိုက်ပါ့၊ ဟွန်း ... အကြီးဖြစ်ပြီး အငယ်တွေအပေါ်များ တစ်ခါမှ ညှာတာ စဉ်းစားတာ မရှိဘူး"

မမဗိုလ်ရာ နားမလည်နိုင်။ ဖခင်ဦးရာမောင်နှင့် မိခင်ဒေါ်သဇင်၌ တစ်မိ ဝမ်းတွင်းဆင်း သားသမီး(၃)ယောက် ရှိသည့်အနက် "မမဗိုလ်ရာ" မည် သော သူက အကြီးဆုံး။ အသက်အားဖြင့် (၃၀)ပြည့်လှပြည့်ခင်။ နောက် သားအလတ်က "ထက်နေရာ" G.T.C ပြီး BE တက်ပြီးတာနှင့်

အိမ်ထောင်ကျသွားပြီး ဖခင်၏ ကွန်စထရပ်စ်ရှင်း ရာမောင်ဆောက်လုပ်
ရေး၌ အေအီးတာဝန် ယူကာ အာခီရေးဆွဲ ဆောက်လုပ်ပေးနေသူ
ဖြစ်သည်။

သူသည် သားတစ်ယောက်ပင် ထွန်းကားနေပြီ။ အသက်က (၂၉)နှစ်ထဲမှာ
ဖြစ်သည်။

တတိယ အငယ်ဆုံးသမီးက သစ္စာရှင်ရာ ဖြစ်သည်။ သူကတော့ တစ်မိ
ပေါက်တစ်ယောက်ထွန်း ဆိုသလို အငယ်ဆုံး ဖြစ်သော်လည်း ရိုးရိုး
အေးအေးလေးနှင့် ဘွဲ့တစ်ခု ယူပြီး အိမ်တွင်း အောင်းနေသည့်ကြားက
သားရှင်တွေ မျက်စိကျပြီး မိဘတွေထံ လာတောင်းပြီး လက်ထပ်ခြင်း ခံရ
သူဖြစ်သူ။ သူ့အမျိုးသားက ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်
ကျသွားသည်မှာ (၈)လပင် ရှိသေးသည်။ ကိုယ်ဝန်ကတော့ (၅)လ
ဖြစ်သည်။

မမဗိုလ်ရာ နားမလည်နိုင်တာ ရှိသေးသည်။ သူကဲ့သို့ ဘွဲ့တွေ ဒီပလိုမာ
တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ယူပြီး အမျိုးသမီးသီးသန့် Beauty spa အလှပြုပြင်
ရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ထောင်ထားသည်။

အသားအရေ ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ အဆီချပေးခြင်းတို့ကိုပါ ဆောင်ရွက်
ပေးသည်။ "ဗီးနပ်စ်" ဟု အမည်ပေးထားပြီး ဆိုင်ခွဲ(၂)ခုပင် ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပြီး
ဖြစ်သည်။

ဒီလိုသမီးမျိုးကို မိခင်က အလိုမကျဖြစ်နေသည်မှာ အံ့အားသင့်စရာ
ကောင်းသလို စဉ်းစားစရာလည်း ဖြစ်နေသည့်အတွက် "မမဗိုလ်ရာ" ခေါင်း
စားရသည်။

"လူဆိုတာ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်ရတယ်မဗိုလ်၊ မိန်းမတစ်
ယောက်ဟာ ယောက်ျားတွေနဲ့ တန်းတူစီးပွား ရှာနိုင်ပြီဆိုတာနဲ့ မာနကြီး

တစ်ခွဲသားနဲ့ စိတ်ကြီးဝင်သွားပြီး အတ္တ ကြီးလာတာနဲ့ အမျှ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးတွေဟာ သာမညလောက်ပဲ ယူဆ သွားတတ်ကြတယ်။ မေမေကတော့ သမီးကို သာမန် မိန်းမတစ်ယောက်လိုပဲ အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ဦးလို ပြည့်စုံနွေးထွေးတဲ့ မိသားစုဘဝလေးနဲ့ပဲ ရှင်သန်သွားစေချင် တာ"

မိခင်က သူ့ကို လှေကား အဆင်းတွင် ခပ်အေးအေးလေးဖြင့် နားချလိုက် လေသည်။

"ဒါဆို နောက်ထပ် သတို့သားလောင်း စပ်လာပြန်ပြီ ဆိုပါတော့လား မေမေ"

မိခင်၏အထာကို ကောင်းစွာသိနေသော မမဗိုလ်ရာက မချို့မချဉ်နှင့် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ဘယ်နှယောက်မြောက်မှန်းပင် မမှတ်ထားမိခဲ့။ မိခင်၏သူငယ်ချင်း အပေါင်းသင်း မိတ်ဆွေများက စပ်ဟပ်ပေးသော သတို့သားလောင်းများကို သူ မကြာခဏ တွေ့နေခဲ့ကျ ဖြစ်နေသည်ကိုး။

"ဒီတစ်ခါတော့ မေမေ လက်လျှော့လိုက်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ..."

ထိုအချိန်တွင် ...

"မအေကြီးရေ ... သားတို့သမီးတို့ လာကြပြီ"

ဖခင်၏ဝမ်းသာအားရ အော်သံကြောင့် စကားစက ပြတ်သွားပြီး...

"ဟုတ်လား"

ဟု ဆိုကာ မိခင်ခြေလှမ်းက ဧည့်ခန်းဆီသို့ ဦးတည်သွားလေတော့ မိခင် လက်မောင်းကို ချိတ်တွဲထားသော မမဗိုလ်ရာလည်း ရထားတွဲသဖွယ် လိုက်ပါသွားရလေတော့သည်။

အခန်း(၂)

မမဗိုလ်ရာ ပါးစပ်ထဲသို့ သွင်းလုလု သခွားမွှေးသီးစိတ် ကလေးသည် လေထဲ၌ ခက်ရင်းခွ၌ စိုက်လျက်သားနှင့် ဝဲပျံကာ တိုးလိုးတန်းလန်း ရပ်တန့်သွားရှာသည်။

နှုတ်မှလည်း...

"ဟင်..." ဟူသော အာမေဗိုတ်သံနှင့်အတူ ဖခင်ကို မယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်ဝန်းနှင့် စိုက်ကြည့်မိ လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ဖခင် သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

"ဟုတ်တယ် ... ဖေဖေတို့ နောက်ဆံတင်းဆုံးက သမီးကြီးကိုပဲ"

ဒါ မဖြစ်သင့်တာဟု မမဗိုလ်ရာစိတ်ထဲ စိတ်မှတ်လိုက်သည်။ နှုတ်ကတော့ ထုတ်ဖော်မပြောဘဲ တိုးလိုးတန်းလန်း ဖြစ်နေသော သခွားမွှေးစိတ်ကလေးကို ပါးစပ်တွင်း ပစ်သွင်းကာ ဝါးမျိုချလိုက်သည်။

"ဖေဖေနဲ့မေမေက ကိုယ့်အတွက် အိုနာစာနဲ့ လှူဖို့တန်းဖို့ ချန်လှပ်ပြီးရင် သားသမီး(၃)ယောက် စလုံးကို လုပ်ငန်းအမွေတွေ ခွဲပေးချင်ပြီ၊ ဖေဖေ အသက်က (၇၀)နား ကပ်လာပြီ ဆိုတော့ ပြည်တွင်းပြည်ပ ဘုရားဖူးလည်း ထွက်၊ ဝိပဿနာအလုပ်လေးလည်း လုပ်နိုင်သရွေ့ လုပ်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေသွားပြီး သေတတ်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ထားချင်ပြီ၊ ဒီတော့.."

ဖခင်ဦးရာမောင်က ခေတ္တခဏ ရပ်နားလိုက်ပြီး

"မအေကြီးပဲ ဆက်ပြောတော့"

ဟု ဇနီးသည်ကို တာဝန်လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။

မအေတစ်ယောက် ပြောသင့်သောစကားကို ရောက်လာပြီ ဆိုတော့ ဒေါ်သဇင်ကလည်း မမဗိုလ်ရာကိုပင် စေ့စေ့ကြည့်ကာ

"လူဆိုတာ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်ရမယ်၊ အရွယ်လွန်သွားရင် စဉ်းစားစရာတွေက ပိုမိုများပြား လာတာနဲ့အမျှ မမြင်ရတဲ့ ကံကြမ္မာဆိုးတွေဟာ အခြေအနေအရ ဝင်ရောက်လာတတ်တယ်"

"မေမေ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်၊ ကံကြမ္မာဆိုးဆိုတာ အရွယ်လွန်တာ မလွန်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်"

အေးဆေးသော်လည်း တွေးတတ် စဉ်းစားတတ် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သော အငယ်ဆုံး သစ္စာရှင်ရာက မိခင်စကားကို ဝင်ထောက်လိုက်လေသည်။

"ဟုတ်တယ် ... ကံကြမ္မာဆိုးဆိုတာ ကြီးသည်ငယ်သည်မရွေး နေရာဒေသမရွေး ကျရောက်လာ တတ်တယ်၊ အဲဒါကို တွန်းလှန်ဖယ်ရှားဖို့ ဘဝဖော်ကောင်းဆိုတာ လိုအပ်တယ်၊ အပျိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကြမ္မာကို စိတ်မအေးနိုင်တာ မိဘတွေရဲ့ စိုးရိမ်လွန်ကဲမှုကို မေတ္တာလို့လည်း ဆိုလို့ရတယ်၊ အထူးသဖြင့် တံခွန်မလွှား ရထားမတင့်ဆိုသလို မဗိုလ်အတွက် ရတက် မအေးနိုင်ဘူး"

"ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး ... ပညာတတ်ပြီး စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အပျိုကြီးဆိုတဲ့ဂုဏ်ဟာလည်း တင့်တယ်ပါတယ် မေမေ"

မမဗိုလ်ရာ မိခင်ကို ဆင်ခြေပေးသည်။

"အဲဒီပညာတတ် ဂုဏ်သရေရှိ အပျိုကြီးတွေအချို့က ပိုတောင်ဆိုးသေး၊ သူတို့ ချစ်တတ်ပြီဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ အချစ်တွေကို

ယုံစား ... မျက်လုံး စုံလုံးကန်းတတ်တာတွေ ရှိသွားတတ်ကြလို့ပဲ၊ မမြင်ဖူး မူးမြစ်ထင်သလိုပေါ့"

"မိသားစုအစည်းအဝေးလား ... သမီးကို ယောက်ျား ပေးစားဖို့ အစည်းအဝေးလားဟင်"

မမဗိုလ်ရာ ရင်ထဲ အောင့်အည်း မထားနိုင်တော့သဖြင့် ပါးစပ်ထဲ သခွားမွှေး ဝါးရင်းက ဗလုံးဗထွေး လေသံနှင့် မေးလိုက်လေသည်။

မောင်ဖြစ်သူ ထက်နေရာက ရယ်ကာ...

"ဟုတ်ပါတယ် ... မမကြီး ယောက်ျား မြန်မြန်ယူလိုက်မှ ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း နောက်ကြောင်း အေးသွားမှာ၊ အချိန်တန် အိမ်ပြန်မလာသေးတဲ့ သမီးကြီးကို မျှော်ရ၊ ခရီးထွက်ပြန်လည်း ဖုန်းမျှော်ရတဲ့ဒုက္ခ၊ အစစအရာရာ ယောက်ျားပူရမယ့် အပူကို မိဘတွေက လိုက်ပူပေးရတဲ့အပူ ငြိမ်းအေးသွားမှာ"

"ဟုတ်ပါတယ် မမကြီး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အပြစ်ရှာတဲ့မျက်လုံးနဲ့ မကြည့်ဘဲ အချစ်ရှာတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ပေးပါလား"

"ညည်း စာရေးဆရာမ လုပ်ပါလား မိသစ္စာ"

မမဗိုလ်ရာက အငေါ်တူးလိုက်လေသည်။

သစ္စာရှင်က ဇက်ကလေး ပုကာ လျှာလေး တစ်လစ်လုပ်ပြီး ခင်ပွန်းကို မော့ကြည့်ပြီး.

"ကိုကိုကတော့ အားပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သစ္စာဘဝကို ကိုကိုနဲ့ ရင်သွေးလေးအတွက်ပဲ ပေးဆပ်သွားတော့မှာမို့ မစဉ်းစားတော့ပါဘူး"

"ဪ ... ဒါပေါ့လေ၊ ညည်းက ဒေါက်တာအောင်ကြီးလို လူကို ရထားတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့"

"ကဲပါ ... မောင်နှမတွေ အငြင်းမပွားကြနဲ့တော့၊ ပြောချင်တာက ဖေဖေ တို့မိသားစုမှာ တာဝန်တစ်ရပ် ဖေဖေရှိတယ်"

အားလုံး၏မျက်လုံးက ဖခင်ဦးရာမောင်အပေါ်သို့ စုပြုံ ကျရောက်သွား လေသည်။

သမက် ဒေါက်တာအောင်ကြီးနှင့် ချွေးမ နှင်းဝတ်ရည်ကတော့ အရင်းအချာတွေ စကားဝိုင်းထဲ ခွန်းထောက်ခြင်း မရှိကြချေ။ နားထောင်ရုံ သက်သက် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့၏မရီးတော် မမဗိုလ်ရာကိုလည်း နည်း နည်းတော့ လန့်ကြသည်။ စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ဝုန်းဒိုင်းထကြရင် မ ကောင်းတတ်၍ ဖြစ်သည်။

"မင်းတို့အစ်မကြီးအတွက် သင့်တော်မယ့် အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရှာပေးကြ ဖို့က မင်းတို့ လေးယောက်စလုံးမှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ လူတော်လူကောင်း မျိုးရိုးကောင်းရမယ်၊ ဒါဆို သူလက်ထပ်ပြီးတဲ့ နေ့မှာ သားသမီး(၃)ဦးလုံး အတွက် ဖေဖေတို့ အပြီးတိုင် အမွေခွဲပေးမယ့်နေ့ပဲ"

"ဟင်..

"ဖေဖေတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ"

ဟု မမဗိုလ်ရာ စိတ်ထဲ ညည်းသွားလိုက်သည်။

အငယ်တွေ၏မျက်လုံးက အရောင်တွေ တောက်ကုန်ကြသည်။

"ဒါပေမဲ့ ခြွင်းချက်ရှိတယ်၊ အဲဒီသတို့သားလောင်းက ဖေဖေနဲ့မေမေ သဘောကျနိုင်တဲ့သူတော့ ဖြစ်ရမယ်နော်၊ ငါတို့ အမွေရဖို့အတွက်ဆိုပြီး ကိုယ့်အစ်မကြီးကို ဘယ်လိုလူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ကျ ပြီးရောဆိုပြီး မ လှော်ပေးရဘူး၊ အဲ... ခြွင်းချက်ရှိသေးတယ်"

ဖခင်ထံသို့ အငယ်တွေမျက်လုံးက စုပြုံရောက်ရှိသွားလေသည်။

"သုံးလေးနှစ်အတွင်း မင်းတို့အစ်မကြီး ယောက်ျားမယူတော့ဘူး ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာသွားလို့ အပျိုကြီးပဲ လုပ်တော့မယ် ဆုံးဖြတ်ရင် ဖေဖေ တို့ ရှာထားတဲ့အမွေရဲ့၃ပုံ(၂)ပုံကို မမကြီးကိုပဲ ပေးပြီး ကျန်(၁)ပုံကိုတော့ အငယ်နှစ်ယောက်ကို ခွဲပေးမယ်"

"ဟင်..."

"ဟာ..."

အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွားလျှင် ကိုယ့်မိသားစုအတွက် ဆိုသော လောဘတော့ လူတိုင်းမှာ ရှိသွားတတ်ကြသည် ထင်ပါသည်။ နေထက်ရာ ကော သစ္စာရှင်ပါ အာမေဍိတ်သံ အသီးသီး ထွက်သွားပြီး မျက်နှာပျက်သွား ကြသည်။

မမဗိုလ်ရာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူ့ဖာသာသူ ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အထင်ကြီး၊ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်တတ် သော မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် မိသားစု အရေးမှာ နောက်ဆံတင်းရ လောက်အောင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်နေပြီလား။

"ပညာတတ် ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချော အပျိုကြီးတွေ အတွက် ကျရောက်တတ်တဲ့ ဘေးအန္တရာယ်က သိုက်တူးသမားနဲ့ တွေ့မှာ စိုးရိမ်ရတယ်လေ သမီး၊ နောက်ပြီး မမ ... မမနဲ့ ညာစားမယ့် ရေသာခို အချောင်သမားလေးတွေ က လည်း မှီလို ပေါက်နေတတ်တယ်၊ မေတ္တာမှန်ဆိုတာ စိတ်မချရဘူး မဗိုလ်"

မမဗိုလ်ရာ စိတ်ဓာတ်မကျစဖူး ကျသွားသည်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ တွေ တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာက ဆုံစည်းခြင်းသို့ မဖန်တီး တော့။ အချစ်ဆိုတာ ရင်ခုန်ခြင်းလေးများ ဖြစ်ခါကာစမှာပင် အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ဖြစ်တည်ခြင်းသို့ မရောက်လာတော့။ အသက်(၃၀)ပြည့် ကို အပျိုကြီးဘဝနှင့် ကျင်းပရမည့် နေ့ရက်သို့ပင် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေ

ပြီ။

"မေမေတို့ မိတင်ပြီးရင် သမီးအပြင်သွားတော့မယ်၊ ဟေသီနဲ့ ဈေးပတ်ဖို့ ချိန်းထားတယ်"

အိမ်ထောင်ရေးဆိုသည့် အကျဉ်းအကျပ်ထက် ပို၍ ကောင်းမွန်သော လွတ်လပ်သည့်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ရထားခြင်းကို မမဗိုလ်ရာ နောင်တရခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။

ယခုလို စီးပွားရေးကို ဖေဖေက အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးသည်။ ဒါကို သူက အမြတ်ငွေများမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆပ်သွားခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင် သူ၏ဗီး နပ်စ်အလှပြင်ခန်းမ ပင်ရင်းအတွက် ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းပင် ဝယ်ယူပြီး အငှားဆိုင်းခွဲများကိုပင် တိုးချဲ့နေနိုင်သည်။

ယခု မန္တလေး၌ ဆိုင်ခွဲဖွင့်ရန် တာစူနေချိန်ဖြစ်၍ မန္တလေးမှ သင်တန်း တက်သူများနှင့် လူစုနေသည်။

နောက်အပတ် မန္တလေးသို့ ကိုယ်တိုင်သွားပြီး နေရာအကွက်အကွင်း ရှာမည်။

"ဪ ... မမကြီး ခဏနေဦး"

မောင်ထက်နေရာက မိဘခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် ထလစ်တော့မည့်ဟန်နှင့် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေသည့် မမဗိုလ်ရာကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

"ဘာလဲ"

မမကြီး မန္တလေး သွားဦးမလို့ဆို

"အေး"

"ဘယ်မှာ တည်းမှာလဲ"

"သူငယ်ချင်းအိမ် ရှိပေမဲ့ မတည်းဘူး၊ မီးပျက်ရင် ပူတယ်၊ ဟိုတယ်ပဲ

တည်းမယ်"

"ကားယူသွားမှာလား"

"နိုး ... မြတ်မန္တလာထွန်းနဲ့ပဲ သွားမယ်"

ထက်နေရာက သူ့ချစ်ဇနီးချောကို မေးငေါ့ပြီး...

"ဝတ်ရည်တို့အိမ်မှာ တည်းပါလား မမကြီး၊ အဲယားကွန်းအပြည့် တပ်ထားတယ်၊ မီးစက်ကြီးလည်း ရှိတယ်"

မမဗိုလ်ရာ မျက်မှောင်ချီသွားသည်။ သို့သော်...

"အို ... မတည်းချင်ဘူး၊ သူများအိမ်တည်းတာ သူများမျက်နှာ ကြည့်နေရတာ၊ ဟိုတယ်တည်းတာ လွတ်လပ်တယ်... ဒုက္ခမရှာနဲ့၊ ဟိုမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတာတောင် သွားမတည်းဘူး၊ ကိုင်း ... ဖေနဲ့မေ၊ သမီးသွားတော့မယ်၊ အားလုံးပဲ သွားပြီနော်"

မမဗိုလ်ရာ ကိုယ့်နှုတ်ဆက်မှုကို ကိုယ်အတည်ပြုပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ ကြော့ကြော့ မော့မော့လေးပင် ထထွက်လာခဲ့လေသည်။

အရပ်က (၅)ပေ(၅)လက်မ။ ကိုယ်လုံးက မယ်ဝင်ရွေးလျှင် ထပ်ကွမ်းတွေ အများကြီးနှင့် သရဖူ ဆောင်းနိုင်သည့် ကိုယ်လုံးမျိုး။ ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်း အပြစ်အနာအဆာ မရှိ။ ဖြူဝင်းမွတ် ချောမောလျက် မြင်သူ သမင်လည်ပြန် ငေးလောက်သည့်ရုပ်။

ဒီလို မိန်းမချောက အသက်(၃၀)အထိ အပျိုကြီး လုပ်နေတာကို သစ္စာရှင်ရာဇာခင်ပွန်း ဒေါက်တာအောင်ကြီးက မရီးကို ခိုးကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်မိသည်။

"မဟုတ်မှလွဲရော ... ရည်းစားဦးနဲ့များ ကွဲဖူးလို့လား အချစ်ကို စိတ်နာနေတာလား၊ ရှင်မကို မေးကြည့်ဦးမှပဲ" ဟု တွေးမိသကဲ့သို့ ...

ထက်နေရာ၏ဇနီး နှင်းဝတ်ရည်ကလည်း "မာနကြီးလွန်းလို့ ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးတာပဲ ဖြစ်မယ် ... ဒါဆိုရင် ..." ဟု အတွေးများကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

မမဗိုလ်ရာကတော့ ဂရုမစိုက်။ သူ့ကို မိဘများက ဝယ်ပေးထားသော မတ်ခံတူး ကားတံခါးကို ရီမုဒ်ကွန်ထရိုးနှင့် လှမ်းဖွင့်ပြီး ကားပေါ် တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

ရပ်ထားသောကားတွေကို ရှောင်ရှားထွက်ခဲ့ရသေး။

"ဟွန်း... အငယ်တွေ လောဘကြီးလိုက်တာ၊ လက်ထပ်တော့ ကားတစ်စီးစီနှင့် စိန်တစ်ဆင်စာစီ ထည့်ပေးလိုက်တာတောင် မိဘအမွေ လိုချင်ကြလို့ ပြူးပြနေကြတာ၊ မိဘကို တာဝန်ယူ ကျွေးမွေးကြ ဆိုရင် တက်သေသွားကြ မလားတောင်မသိပါဘူး"

ဟု မောင်နဲ့ညီမအပေါ် အမြင်မကြည်လင်စွာ တွေးလိုက်ပါလေတော့သည်။

သို့သော် သူ့ခေါင်းထဲ ထိုအာရုံသည် ခဏတာသာ ဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းပင် ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ .

အချစ်ဆိုတာ ကြာကြာပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရလာလို့ကော ဘဝမှာ ဘာထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲလာမှာ မို့လို့လဲ။

အိမ်ထောင်ရှင်တွေမှ ဘဝမှာ ပြီးပြည့်စုံခြင်း ရှိတာလား။

မမဗိုလ်ရာ လက်မခံနိုင်။

ခေါင်းကိုပင် ယမ်းလိုက်မိသည်။

နောက်မှ နိုင်ရာကို ကိုင်ပြီး ရမ်းလိုက်ဦးမည်။ မောင်လတ်နှင့် ညီမငယ်ကို ဖြစ်သည်။

"ဖေဖေနဲ့မေမေ ပြောတိုင်း ငါ့ကို ယောက်ျားပေးစားဖို့ စီမံကိန်းတွေဘာ
တွေ ချမနေကြနဲ့၊ ငါရတဲ့အမွေထဲက နင်တို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း ဝေစုပေး
မှာပါ" ဟု စည်းရုံးထားလိုက်မည်။

မဟုတ်လို့ကတော့ အိမ်ထောင်ဖက် သွားတွေရသည့် ပြဿနာကို စိတ်
အညစ်ဆုံးမို့။

အခန်း(၃)

"ဟင်..

မင်းကံပိုင်၏ မျက်လုံးအစုံတို့ တောက်ပသွားသည်။ ကွန်ပျူတာစကရင်၌ ပေါ်လာသောပုံက ဘယ်မင်းသမီးပုံလဲ။ ဘယ်မော်ဒယ်ပုံလဲ။

စက္ကန့်ပေါင်းများစွာမှ မိနစ်သို့ပင် ကူးပြောင်းသွားသည်။ သူ့မျက်လုံး သူငယ်အိမ်က မရွေ့မလျား။

"လှလိုက်တာ..."

ရင်ထဲမှာလည်း မြည်တမ်းရင်း ရင်ခုန်သံစဉ်များပင် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းလာသည်။ ဒုတ်ဒုတ် ... ဒုတ်ဒုတ်နှင့်။

သူ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မခံစားခဲ့ရဖူးသော ခံစားချက်အသစ်တို့ မွေးဖွားလာလေပြီ။ ဒါ အချစ်လား။

"ကိုကိုကြီး ... တွေ့လားလို့"

"အင်.."

ဘလူးတုချ်မှတစ်ဆင့် ညီမလေး၏အသံက အကြားအာရုံကို ပုတ်နှိုးလိုက်တော့မှ လန့်ဖျပ်ကာ တဒင်္ဂ လွင့်ပါးသွားသော လိပ်ပြာက သူ့ထံသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

"အင်း.."

"ဘယ့်နှယ်လဲ ... လှလား"

"အင်း.."

အမှန်တရားကို လက်ခံဖို့ သူဝန်မလေးပါ။ သို့သော် ရုတ်တရက် သတိရ လိုက်သည်က ...

"သူက ဘာနေသမီးလဲ"

သူထုံးစံအတိုင်း သိမှဖြစ်မည့် အကြောင်းအရာကို မေးလိုက်လေသည်။

"မသိဘူး ... နာမည်ကတော့ မမဗိုလ်ရာ"

"ဟင် ... ဘယ်လိုနာမည်ကြီးလဲဟ"

မင်းကံစီ ခေါင်းစားသွားသည်။ ရှင်းလင်းစေရန် ...

"နာမည်က ဗိုလ်ရာလား"

ယောက်မကြီးမို့လို့ "မမ " တပ်ခေါ်တာလား ရှင်းလင်းစေရန် မေးလိုက် သည်။

"မဟုတ်ဘူး ... နာမည်ကိုက "မမ" နှစ်လုံးပါတဲ့ဗိုလ်ရာ၊ အခုဆို ဒေါ်မမ ဗိုလ်ရာပေါ့ ကိုကိုကြီးရာ၊ ညလေး မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ကိုကိုကြီးမှ မရှိ တာ၊ ဓာတ်ပုံတွေ အခွေတွေကော မကြည့်ဖြစ်ဘူး မှတ်လား၊ အဲဒီမှာလည်း မမဗိုလ်ရာပုံတွေ အများကြီး ပါတယ်"

မင်းကံပိုင် ထိုအခါမှ နောင်တရသွားသည်။

ဒီလောက်လှသော မိန်းမတစ်ယောက် ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ရှိနေပါ လျက် ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်ရအောင် သူသည် နမော်နမဲ့နိုင်လွန်းလေစွ တကား။

"အေး ... မကြည့်ဖြစ်ဘူး၊ ထားပါတော့ ... ဒါထက် ညည်းသိလား ... သူ ဘာနေသမီးလဲဆိုတာ"

"ခဏနေဦး ... ကိုကိုကို မေးလိုက်ဦးမယ်"

တဒဂ် ညီမဆီက အသံပျောက်သွားသည်။ (၂)မိနစ်ခန့် အကြာတွင်...

"ကိုကိုကြီး ... ကြာသပတေးသမီးတဲ့"

"ဟင်.."

သူ့ရင်ထဲ ပထမ အလုံးကြီး ကျသွားလေသည်။

သူကလည်း ကြာသပတေးသားဆိုတော့ နေ့ချင်းထပ် မြတ်သည်ပေါ့။

"ဟဲ့ ... မောင်ကံ မအိပ်သေးဘူးလား"

"ညလေးနဲ့ စကားပြောနေတာလေ ရီးလေး"

"မပြောတော့ဘူး ... နေ့ခင်းကပဲ ဖုန်းပြောပြီးပြီ၊ သူ့ယောက်မ လာမှာကို ဧည့်ခံခိုင်းနေတာ၊ သူက ဟော့ရှော့၊ ကျုပ်တို့ ကြည့်မရပါဘူး၊ ဟိုတယ် တည်းမယ်တဲ့လေ၊ ကြည့်လုပ် မောင်ကံ၊ မင်းနှမ မြှောက်ပေးတိုင်း လျှောက် မလုပ်နေနဲ့၊ ရန်ကုန်သူတွေကိုတော့ ကျုပ်လန့်ပါတယ်"

မင်းကံပိုင် ရင်ထဲ "ဟင်ခနဲ" ဖြစ်သွားသည်။ အရီးလေးဆီက တစ်မှတ် လျော့တော့မှာပါလား။

ညီမဖြစ်သူက ကိုကိုကြီးအတွက် ဖူးစာရှင်ဖြစ်မယ့်သူကို ညီမပို့ပေးလိုက် တယ် ဆိုပြီး အင်တာနက်က တစ်ဆင့် ဓာတ်ပုံပင် ပို့ပေးလိုက်သည်။ ခု ရီး လေးက ကန့်ကွက်သည်။

"ကိုကိုကြီး.."

"ပြော ... ညလေး"

"ရီးလေးက မကြိုက်ဘူးမှတ်လား၊ မမဗိုလ်ရာကလည်း ခေတ်နဲ့အညီ ဟော့ရှော့နေတတ်တာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ သန့်ပါတယ်၊ ရည်းစားဘာညာ မရှိခဲ့ ဘူး ကိုကိုကြီး၊ ဒါကိုတော့ ညလေး အာမခံတယ်၊ ကိုကိုဆီက အသေးစိတ် သိတာ"

"ဘာတွေ အသေးစိတ် သိသလဲ၊ သိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ"

ရီးလေးက မျက်စောင်းချိုပြီး ...

"ဒါပဲနော်... ကျုပ်တို့ သဘောမတူလို့ကတော့ မင်းထိုက်နဲ့မင်းကံ မင်းပဲ ခံတော့ မောင်ကံ"

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားလေသည့် ရီးလေးကြောင့် မင်းကံပိုင် အသက်ရှူချောင်သွားသည်။

"ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့နှစ်မှာ မမကြီးကို ကြိုက်တဲ့ကောင်ကလေးက သင်္ကြန်မှာ ရေနစ်ပြီး ဆုံးသွားတယ်၊ အဲဒီတုန်းက မမကြီး လန့်ဖျားတောင် ဖျားသေးတယ်တဲ့"

"ဟင်.."

မင်းကံပိုင် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး စကရင်ပေါ်မှ မမဗိုလ်ရာ၏ မျက်နှာပြင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ရည်ခံမဲ့များ ပါနေမလား။ မတွေ့ပါဘူး၊ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဖူးမွတ်ကာ တကယ့်ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် အလှပါ။

"နောက်ပြီး ဒုတိယနှစ်က ဆိုလားပဲ၊ မမကြီးကို ပရိပို့စ်လုပ်ထားတယ်၊ မမကြီးကလည်း မူပြီး အီစီကလီ လုပ်တုန်းရှိသေး၊ နယူးရီးယားညမှာ ကား အက်ခ်ဆီးဒင့်နဲ့ သေသွားလို့ မမကြီး လန့်ဖျား၊ဖျားသွားသေးတယ်တဲ့"

"ဟူး ... မလွယ်ပါလား၊ ဒီမိန်းမ လူစားသလား"

ဟူသော ခေတ်နောက်ပြန်အတွေးက သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

"သူ့မွေးနေ့သက္ကရာဇ် ညည်းသိသလား"

"ဘယ်သိမှာလဲ ... နေဦး၊ ညလေး စုံစမ်းပြီး ကိုကိုကြီးကို ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်၊ ဒါပဲနော် ကိုကိုကြီး၊ မြတ်မန္တလာထွန်း ဘတ်စ်နံပါတ်က တူးတဲ့ ...

ကြိုလိုက်ဦး"

"အေးပါ... ဒါပဲမှတ်လား ... ဘိုင့်ဘိုင်"

မင်းကံပိုင် စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားသော်လည်း မျက်လုံးက ကွန်ပျူတာစကရင်ပေါ်က ရုပ်သွင်မှ ခွာမရတော့ချေ။

အခြားသတင်းနှင့် ဝက်ဆိုက် ဝင်ဖို့ကိုပင် သတိမရတော့။

လှသည်။ ပညာတတ်သည်။ စီးပွားလည်း ရှာနိုင်သည်။ မိဘဂုဏ်က လည်း မြင့်သည်။

ဒါနဲ့တောင် အသက်(၃၀)အထိ အပျိုကြီးတဲ့လား။ မာနကြီးတာလား၊ ဇီဇာကြောင်တာလား။ တစ်ခုတော့ တစ်ခုခုပါပဲ။

မင်းကံပိုင် သူဖတ်ထားသော အင်္ဂါရုပ်ကျမ်းလာ စာဆိုများနှင့် တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးကြည့်တော့လည်း အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပါလား။

အင်းလေ ... သူ့ အချိန်မကျသေးလို့ ဖြစ်မှာပါလေ။

ရှေးဖူးစာကံ အကြောင်းဖန်တယ်ဆိုတာကလည်း အချိန်အခါ တိုက်ဆိုင်မှ ဖြစ်သည်လေ။

"မမဗိုလ်ရာ" တဲ့လား။

ရုပ်အဆင်းကို နှစ်သက်မိပေမဲ့ စိတ်အဆင်းသဏ္ဌာန် ဖြူစင်လှပဖို့က လိုသေးသည်။

မင်းကံပိုင် စွဲမိသွားသောရုပ်သွင်ကို ပရင်တာမှ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

လူချင်း တွေ့ကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချရမည်။

နောက် မွေးသက္ကရာဇ်ကိုလည်း ကြည့်ဦးမှ။ သူ့ထက် တစ်နှစ်ငယ်လေမလား၊ လပိုင်းပဲ ကွာမှာလား။

အယူသီးသည်ဟုပဲ ဆိုဆို ဘာပဲဆိုဆို မျက်ရည်ခံမှဲ့ ပါသောမိန်းမ။ နောက်
လက္ခဏာ လမ်းကြောင်းကို ကြည့်ခွင့်ရလျှင် ကြည့်ရဦးမယ်။ ရုပ်
ကြံအင်လက္ခဏာကတော့ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်တို့၏ ကြံအင်နှင့်
ပြည့်စုံပြီးသားဖြစ်သည်။

အင်းလေ ... ခုခေတ်ကြီးက ကွန်ပျူတာခေတ် ဆိုတော့ ဓာတ်ပုံကို နည်း
ပညာနဲ့ လိုတိုးပိုလျှော့ ဖြတ်တောက်လိုဆက်တွေက လုပ်လို့ရနေသည်ပဲ။

လူချင်း တွေ့ကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချရမည်။

ဒုတ်ဒုတ် ... ဒုတ်ဒုတ်နှင့် ခုန်နေသော ဘယ်ဘက်နှလုံးသားထက်
ရင်ဘတ်ကို ဖိပြီး...

"နေဦး ... နေဦး ... အချစ်ဆိုတဲ့ သံစဉ်သစ် မမွေးဖွားနဲ့ဦး နှလုံးသားရေ"
ဟု မင်းကံပိုင် ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ် ထိန်းချုပ်ကာ ဆုံးမလိုက်လေ
တော့သည်။ အိုင်တီခေတ်ကြီးမှာ ဓာတ်ပုံဆိုတာ ပြုပြင်ဖန်တီးလို့ရနေတာ။
လူချင်း တွေ့ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ဟု ... ။

အခန်း(၄)

ဇေယျ ကားပေါ်သို့ အရင်ဆုံး တက်သည်။ ထို့နောက် ကားပေါ်သို့ တက်လာသမျှ ခရီးသည်တို့ကို သူ တစ်ယောက်ချင်း စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိသည်။

ဘယ်သူက ဓာတ်ပုံစားသလဲဆိုတာကို သူ၏ ဓာတ်ပုံဆရာ မျက်စိနှင့် ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ရည်ရွယ်ချက်က ဓာတ်ပုံဆရာမှသည် နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်ဗီဒီယို ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ကို ရည်စူးထားသည်။

အားကျစရာ အစ်ကိုတော်တွေကလည်း ရှိသည်ကို၊ သူနှင့် တစ်ကျောင်းတည်းထွက် စီနီယာ ဝဏ္ဏခွာနီးတို့လို နောက်အတုယူစရာ လူငယ် ဒါရိုက်တာတွေ အများကြီး။

သူ့အနေနဲ့က ငွေရေးကြေးရေး နောက်ခံ ဘက်ကရောင်းက တောင့်သည်။ မိဘနှင့် သူ့အကြား တစ်ခုပဲ ဝိရောဓိဖြစ်ရသည်မှာ မိဘတွေက နှစ်ပါးစလုံး အထူးကု သမားတော်ကြီးတွေဆိုတော့ သားသမီးတွေအားလုံး ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်ခဲ့သည်။

သားသမီး (၄)ယောက်လုံးလည်း ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ခဲ့ကြသည်။ အကြီး(၃)ယောက်ကတော့ ဆရာဝန်တွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူလည်း ဆေးတက္ကသိုလ်ကို မိဘတွေဆန္ဒအရ တက်ခဲ့သည်။ တစ်ဖက်ကလည်း သူ ဝါသနာပါရာ အလုပ်ကိုလုပ်ရင်း ဆေးတက္ကသိုလ်၏ ဖိုတိုဂရပ်ဖ်ဖာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ စားမေးပွဲကတော့ ဆပ်ပရီ ခဏခဏ ထိသဖြင့် ရွယ်တူတန်းတူ

တွေထက်" (၃)နှစ် နောက်ကျပြီးမှ MBBS ဘွဲ့ထူးကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။
အသက်(၂၇)နှစ်ပင် ပြည့်ပြီးသွားပြီ။

ဒီတော့ မိဘတွေက "မင်းဝါသနာပါရာသာ လုပ်တော့" ဟု အငယ်ဆုံး
သားထွေး ခေါင်းကြောမာလေး သူ့အား လက်လျှော့ကာ လွတ်လပ်ခွင့်
ပေးလိုက်လေတော့သည်မို့ သူလည်း အစွမ်းကုန် ပညာတွေ ပြတော့မည်။
တစ်ကိုယ်တော် လက်စွမ်းပြဖို့ Gallery (ဂယ်လာရီ) ဖွင့်လှစ်ပြသရန် ရည်စူး
ထားသည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာပြည်၏ အထင်ကရ နန်းမြို့တော်ဟောင်း မန္တလေးမြေ
သို့ သူ ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ဟိုရောက်မှ

မန္တလေးဆေးရုံ၌ တာဝန်ကျနေသော အစ်မမိုးလတ်ဆီမှာ တည်းခို၊ ဆိုင်
ကယ်နှင့် သွားလာပြီး ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်မည်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ပြိုင်ကားလေး
ကို စက်ချွတ်ယွင်းလို့ ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ရလျှင် အငှားဒရိုင်ဘာ တစ်ဦး
နှင့် ပို့ခိုင်းရန် သူငယ်ချင်း ဝပ်ရှော့ပ်၌ စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် စစ်ကိုင်းမုံရွာ ရွှေဘိုအပြင် ဆော ယောနှင့် ကချင်ပြည်နယ်၊
ချင်းပြည်နယ်အထိ သွားရောက်ရန် ကြံရွယ်ပြီးသား။ မြန်မာပြည်အနှံ့ ရေ
မြေတောတောင် သဘာဝ အနေအထားမှန်သမျှ သူတင်ပြနိုင်ရမည်။

သယံဇာတ ပေါကြွယ်သော အမိမြန်မာပြည်၏ အလှအပ သဘာဝကို
မြန်မာပြည်သာမက ကမ္ဘာကပင် သိအောင် သူရည်ရွယ်ထားသည်။
စုဆောင်းထားတာ တွေလည်း တော်တော်လေး ရှိနေခဲ့သည်။ ကျောင်းစာ
တစ်ဖက်နှင့် ဆိုတော့ မလွယ်ကူခဲ့။

ယခုတော့ လွတ်လပ်ပြီ။

"ဟင်..."

ကားပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ တက်လာသော ခရီးသည်များအနက် မိုးကျနတ် မယ်အလား အထင်အရှား ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်သော မိန်းမချောတစ်ဦး ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ သူ၏ မော်ဒယ်မြင့် နောက်ဆုံးပေါ် Nokia handset လေးနှင့် ဗီဒီယို ရိုက်ကူးလိုက်သည်။

"အား ... လန်းလိုက်တာ"

သူနှင့် မျက်စောင်းထိုး နှစ်ခုကျော်ဆိုတော့ ဘာလုပ်လုပ် တွေ့မြင်နေရသော အနေအထားပင်။ ဂျင်းပင်နှင့် စတိုင်ကျကျ ချည်သားအင်္ကျီ ခိုပြာ ရောင်လေးက သူကလေးအလှကို ပို၍ အနားသတ်ပေး ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

သူ့ ရင်ထဲ တကယ်ကို လန်းစေသည်။

ခွန်အားသစ်တစ်ခုကို သူ့ထံသို့ ကံကြမ္မာက ထည့်ပေးလိုက်လေသည်ထင်။

ကားပေါ်သို့ လူစုံမစုံနှင့် မှတ်ပုံတင် ပါမပါ ဂိတ်က စာရေးမလေးက လာစစ်သောအခါ သူက ခုံနံပါတ်(၁၁)မှ အမည်ကို ပုရိသတို့၏ လျင်မြန်သော မျက်လုံးနှင့် ရှာဖွေလိုက်သည်။

ဒေါ်မမဗိုလ်ရာတဲ့။

အား... .. လူက လန်းသလို အမည်ကလည်း ဆန်းပါပေ။

ထိုအချိန် သူ့မိုဘိုင်းဖုန်းမှ တုန်ခါမှုက သူ့ရင်ကို တိုးဝှေ့လာသည်မို့ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်ရသည်။ စကရင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဒေါက်တာအောင်ကြီးဆီက ဖြစ်သည်။

"ပြောပါ ကိုကြီးအောင်"

"မင်းဆီကို ဓာတ်ပုံနဲ့ မက်ဆေ့ဂျ် (message) ပို့လိုက်မယ်၊ အဲဒီလေဒီကို

မင်းနည်းမင်းဟန်နဲ့ ချဉ်းကပ်ပြီး ရှိုးပေတော့၊ သူလည်း မန္တလေး သွားတယ်"

"ဟ.. ဘာတွေလဲ ကိုကြီးအောင်ရ၊ ကျွန်တော်ဝါသနာမပါတဲ့ အလုပ်ကို ဇွတ်ကြီးပါလား"

"လုပ်ပါ ညီငယ်လေးရာ ... လန်းပါတယ်၊ မင်းကြွေသွားမှာပါ၊ သူနဲ့မင်း လက်ထပ်ဖြစ်ရင် မင်းကို ကိုကြီးတို့က ကမ္ဘာမှာ မော်ဒယ်လ်အမြင့်ဆုံး ဗီဒီယိုကင်မရာ တစ်လုံး ဆုလာဘ်အဖြစ် ပေးမယ် ... ဒါပဲနော်၊ မက်ဆွေဂျီ ပို့ပေးလိုက်မယ် ... ဘိုင့်ဘိုင့်"

"ဟား...."

သူ ဘာမှ တုံ့ပြန်ချိန် မရလိုက်။ ကိုကြီးအောင်တို့က လုပ်ချလိုက်ရင် ထိုကဲ့သို့ ဗြုန်းစားကြီးပဲ။ မောင်နှမတွေထဲ အကြီးဆုံး။ သို့သော် အိမ်ထောင်ပြုတော့ အသက်(၃၇)နှစ်မှ။ ပြီးတော့ သူ့ထက် ဆယ်နှစ်ငယ်သော မိန်းကလေးမို့ မရီးက သူ့ထက် တစ်နှစ်ပင် ငယ်နေသည်။

ခေါ်ရခက်တော့ "မရီး" လို့သာ သူခေါ်လိုက်သည်။

တော်သေးသည် ... အစ်မနှစ်ယောက် ယူထားသည့်

သူ့ယောက်ဖတွေက သူ့ထက် အသက်ကြီးတော့ "အစ်ကို" လို့ ခေါ်လိုက်လျှင် ကိစ္စပြတ်သည်။

"တီတီ..."

ဟော... ကားထွက်ပြီး (၅)မိနစ်ခန့်အကြာတွင် သူမိုဘိုင်းဖုန်းသို့ Message အချက်ပြ အသံတစ်ချက် ဝင်လာသည်။

ချက်ချင်းပင် မက်ဆွေဂျီဘောက်စ်ကို သူ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟာ.."

သူ့ ရင်ထဲ တော်လည်းသံ မြည်ဟည်း တုန်ခါသွားသည်။

ဓာတ်ပုံနှင့် ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်း ဓာတ်ပုံထဲက လေဒီသည် စောစောက သူ ရှိုး(ကြည့်ခဲ့သော)လေဒီဖြစ်နေသည်။

မမဗိုလ်ရာ

(၃၀)နှစ်၊ ဗီးနပ်စ်အလှပြုပြင်ရေး။

ဖုန်းနံပါတ် ၁၉၅၀ ၊ - - ၊ ယာယီ- မန္တလေးဟိုတယ် တည်းမည်။ အမြဲနေ ရန်ကုန်။

သူ့ မရီး(သစ္စာရှင်ရာ) ၏ အစ်မကြီးတဲ့လား။ ဒါဆို သူ့ထက် (၄-၅)နှစ်လောက် ကြီးသည်ပေါ့။

မထင်ရဘူး။ သူနှင့် ရွယ်တူ၊ ဒါမှမဟုတ် ငယ်လိမ့်မည်ဟု သူ မှန်းထားခဲ့သည်။

ဓာတ်ပုံဆရာကို မျက်စိမှားအောင် ဒင်းအလှတရားက ပြုစားနိုင်စွမ်း ရှိပါလား။ အစ်ကိုကြီး မင်္ဂလာပွဲတုန်းက သူ ကွင်းဆင်းနေခဲ့ရသည်ကိုး။

သူ မရီးထံ အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။

ခပ်ကြွားကြွားလေး။

ကိုအောင်နဲ့မရီး

OK ဆုလာဘ်သာ အသင့်ပြင်ထားလိုက်ပါ။

ညီဇင်ငယ်

ဟူ၍ဖြစ်သည်။
